

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **B. P.**, nar., státní příslušnost, trvale bytem, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ze dne 27. 11. 2017, č. j. CPR-29944-2/ČJ-2017-930310-V237,

t a k t o:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 6. 12. 2017, doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2017, č. j. CPR-29944-2/ČJ-2017-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004, správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 18. 9. 2017, č. j. KRPZ-108516-57/ČJ-2016-150026-SV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

Správním orgánem prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce tří měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ust. § 118 odst. 3 téhož zákona pak byla doba k vycestování z území stanovena do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo stanoveno, pro případ, že by rozhodnutí nebylo možno vykonat z důvodů podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, že doba k vycestování počíná běžet ode dne odpadnutí takového důvodu.

Žalobce podává předmětnou žalobu, neboť nesouhlasí s postupem žalované, která jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla jako opožděné. Dle žalobce žalovaná vycházela při posouzení včasnosti podaného odvolání z právní úpravy zákona o pobytu cizinců platné a účinné v době zahájení správního řízení. K tomu žalobce poukázal na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců stanovuje ve vztahu ke správnímu řádu speciální lhůtu k podání odvolání, která v době zahájení řízení činila 5 dnů, ale novelou daného zákona č. 222/2017 Sb. došlo k jejímu prodloužení na 10 dnů. Žalobce je toho názoru, že podával odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí v době, kdy již byla výše uvedená novela zákona o pobytu cizinců stanovující odvolací lhůtu v délce 10 dnů účinná. Pokud tedy bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno dne 19. 9. 2017 a žalobce proti němu podal odvolání dne 29. 9. 2017, učinil tak ještě v poslední den zákonem stanovené lhůty. V této souvislosti je dle žalobce třeba zohlednit nepravou retroaktivitu, která je dle judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího soudu ČR považována za přípustnou, a to zejména v případě přijetí nového procesněprávního ustanovení, jež platí také na řízení zahájená přede dnem nabytí jeho účinnosti. Působení nepravé retroaktivity v procesním právu je totiž dáno z jeho samotné povahy, a to při zohlednění skutečnosti, že účinky dříve učiněných procesních úkonů soudu či účastníků řízení zůstávají nadále zachovány.

Nad rámec uvedeného žalobce dále uvedl, že pravá retroaktivita je z teoretického hlediska připuštěna nejen v případě výjimečných situací, jako byl postih válečných zločinců, ale také za situace, pokud je to účastníku řízení ku prospěchu. Pod tyto případy lze dle názoru žalobce nepochybně podřadit také prodloužení lhůty k podání odvolání, což zlepšuje procesní postavení účastníka řízení. Z těchto důvodů je žalobce přesvědčen, že podané odvolání je včasné a navrhl krajskému soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě setrvala na závěrech učiněných v napadeném rozhodnutí, prvostupňovém rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Současně odkázala na přechodná ustanovení novely zákona o pobytu cizinců č. 222/2017 Sb.,

jehož čl. II odst. 1 stanovuje, že řízení zahájená před nabytím účinnosti daného zákona, a do té doby neskončená, se řídí dosavadní právní úpravou. S ohledem na tuto skutečnost žalovaná podotkla, že správní řízení bylo vůči žalobci zahájeno dne 13. 10. 2016, tedy ještě před účinností zákona č. 222/2017 Sb., která nastala až dne 15. 8. 2017. Žalovaná tak považuje aplikaci pětidenní lhůty k podání odvolání za správu a plně odpovídající v zákoně řešené intertemporalitě neboli střetu účinnosti staré a nové právní úpravy. Z toho důvodu krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

Ze správního spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici, a z něhož vycházel, zjistil krajský soud relevantní skutečnosti.

Dne 13. 10. 2016 prováděla hlídka Policie ČR, odbor cizinecké policie, pobytovou kontrolu stavby autoservisu na ulici, z důvodu podezření, že zde pracují jako zaměstnanci společnosti, státní příslušníci bez platných povolení k zaměstnání na území České republiky. Jednou z kontrolovaných osob byl i žalobce, se kterým bylo z toho důvodu zahájeno řízení, jak ostatně vyplývá z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 13. 10. 2016, č. j. KRPZ-108516-57ČJ-2016-150026-SV, které žalobce tentýž den podepsal. Totožnost žalobce byla na místě ověřena předložením cestovního dokladu typu „D“ vydané č. s platností od 25. 5. 2016 do 20. 11. 2017, doba pobytu 180 dnů, účel pobytu 05. Dále žalobce předložil smlouvu o provedení práce uzavřenou mezi žalobce jako zaměstnance a jeho zaměstnavatele agenturou práce, dále dodatek k uvedené smlouvě o provedené práci a dokument v polském jazyce s názvem, vydaný na jméno žalobce.

Dle **prvostupňového rozhodnutí** byla důvodem pro uložení správního vyhoštění skutečnost, že dne 13. 10. 2016 v době od 9:30 do 11:00 hod., byla příslušnými policisty provedena pobytová kontrola stavby autoservisu, přičemž se na místě nacházel žalobce a vykonával pracovní činnost pro společnost, spočívající v šalování věnce, aniž by disponoval platným povolením k zaměstnání a platným povolením k pobytu na území České republiky.

Proti prvostupňovému rozhodnutí, doručenému dne 19. 9. 2017 právnímu zástupci žalobci do datové schránky, podal žalobce jeho prostřednictvím dne 29. 9. 2017 blanketní odvolání, které poté na výzvu prvostupňového správního orgánu dne 24. 10. 2017 doplnil o konkrétní odvolací důvody. Předně namítal, že prvostupňový správní orgán v rozporu s ust. § 3 ve spojení s ust. § 50 odst. 3 správního řádu, nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když nezjišťoval skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch. V tomto kontextu uvedl, že v rozhodné době disponoval platným pobytovým oprávněním na území Polska, kde na jeho základě vykonával závislou práci pro polského zaměstnavatele, který je oprávněn jej na základě volného pohybu služeb v rámci Evropské unie pověřit výkonem práce v jakémkoliv členském státě, tedy i v České republice. Za obcházení zákona pak nelze považovat situaci, kdy zaměstnavatel žalobce uzavře smluvní vztah s českou společností na principu subdodávky a žalobce její realizaci pověří. Tuto skutečnost navíc nelze přičítat k tíži žalobce, který jedná

toliko na základě pokynů svého zaměstnavatele. Dále žalobce namítal, že uložení správního vyhoštění bylo s ohledem na skutkové okolnosti nepřiměřené, přičemž nebylo ze strany prvostupňového správního orgánu přezkoumatelným způsobem zdůvodněno. Žalobci navíc nebyla dána možnost, aby se ke všem rozhodným skutečnostem náležitě vyjádřil. Závěrem pak žalobce brojil rovněž proti absenci posouzení otázky, zda jeho vycestování nebrání nebezpečí vzniku vážné újmy a vůči tomu, že délka vyhoštění nebyla přezkoumatelným způsobem zdůvodněna.

Žalovaná v rámci **napadeného rozhodnutí** nejprve podrobně zrekapitulovala jednotlivé odvolací námitky a poté uvedla, že se v rámci přezkoumání prvostupňového rozhodnutí předně zaměřila na otázku včasnosti podaného odvolání. V tomto kontextu uvedla, že dle obsahu spisové dokumentace bylo žalobci prvostupňové rozhodnutí doručeno dne 19. 9. 2017, od čehož se v souladu se zákonem odvíjí počátek běhu lhůty pro podání odvolání. Žalovaná odcitovala obsah poučení o opravném prostředku, které je součástí prvostupňového rozhodnutí, přičemž je zde stanoveno, že: *„Proti tomuto rozhodnutí lze, podle ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání u Policie České republiky, Krajského ředitelství Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Zlín, třída Tomáše Bati 44, 760 01 Zlín k Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, 130 51 Praha 3. Odvolání lze podat podle ustanovení § 169 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí; jde-li o cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.“*

Žalovaná tak s odkazem na obsah uvedeného poučení konstatovala, že k uplynutí lhůty k podání odvolání došlo vlivem zohlednění ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu dne 25. 9. 2017, přičemž žalobce jej podal až dne 2. 10. 2017 (pozn. krajského soudu: dle obsahu spisu došlo k podání odvolání již dne 29. 9. 2017). K podání odvolání tak dle názoru žalované prokazatelně došlo až po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Z toho důvodu bylo jako opožděné zamítnuto. Jelikož prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci marným uplynutím lhůty k podání odvolání, tedy dne 26. 9. 2017, zabývala se dále žalovaná otázkou, zda nejsou dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu splněny předpoklady pro přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Dle jejího názoru prvostupňový správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy a náležitě zjistil skutkový stav, přičemž žalobci umožnil realizaci jeho procesních práv. Co se týče uložení správního vyhoštění a stanovení doby 3 měsíce, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území Evropské unie, byl tento postup dle žalované odpovídající okolnostem případu a je v souladu se zájmem sledovaným právní úpravou obsaženou v zákoně o pobytu cizinců.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Krajský soud předně uvádí, že napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce jako opožděné zamítnuto. Žalobce považuje dané rozhodnutí za nezákonné z důvodu toho, že byla ze strany žalované aplikována lhůta k podání odvolání v délce 5 dnů, přestože bylo odvolání podáno již za účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., kterým došlo ke změně dosavadní právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců, a to také ve smyslu prodloužení lhůty k podání odvolání na 10 dnů. S ohledem na tuto skutečnost žalobce v žalobě formuloval pouze jednu námitku, kterou brojí proti neuplatnění principu (nepravé) retroaktivity, jejíž použití je ve vztahu ke změně procesních ustanovení právních předpisů považováno judikaturou za přípustné.

Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřípustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V poučení o opravném prostředku obsaženém v prvostupňovém rozhodnutí se podává ve druhém odstavci: *„Odvolání lze podat podle ustanovení § 169 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.“*

Toto poučení správního orgánu prvního stupně koresponduje s dikcí ust. § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 14. 8. 2017, které se použije podpůrně k obecné procesněprávní úpravě obsažené ve správním řádu a jež stanovovalo, že *proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 5 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.*

K doručení prvostupňového rozhodnutí pak v projednávané věci došlo dne 19. 9. 2017 do datové schránky právního zástupce žalobce, což je dostatečně prokázáno doručenkou založenou ve spisu, přičemž ani jedna z procesních stran tuto skutečnost nerozporuje. V souladu s právní úpravou počítání času obsaženou v ust. § 40 správního řádu tedy započala lhůta k podání odvolání běžet den následující po doručení prvostupňového rozhodnutí, přičemž dle názoru žalované došlo v souladu s výše uvedeným poučením k jejímu marnému uplynutí dne 25. 9. 2017, neboť žalobce prokazatelně podal blanketní odvolání až dne 29. 9. 2017.

Žalobce v žalobě ostatně nerozporuje skutečnost, že k počátku běhu odvolací lhůty došlo dne 20. 9. 2017, ale dle jeho názoru bylo ze strany správních orgánů aplikováno nesprávné znění zákona o pobytu cizinců, když k vydání prvostupňového rozhodnutí došlo dne 18. 9. 2017, tedy již za účinnosti zákona č. 222/2017 Sb. Ten se kromě dalších změn dosavadní právní úpravy o pobytu cizinců dotknul také problematiky odvolacího řízení, když v ust. § 170 odst. 2 ve vztahu k délce lhůty pro podání odvolání stanovil, že *proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 10 dnů; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.* Správní orgány tak měly dle názoru žalobce postupovat v souladu s právní úpravou platnou a účinnou v době vydání prvostupňového rozhodnutí, resp. vycházet ze skutečnosti, že lhůta k podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí činí 10 dnů. Pokud tedy žalobce podal odvolání dne 29. 9. 2017, učinil tak v poslední den zákonem stanovené lhůty.

Ve své argumentaci žalobce vycházel zejména z potřeby uplatnění principu nepravé retroaktivity. K tomu krajský soud uvádí, že dle doktrinního a soudního výkladu lze obecně ve vztahu k otázce retroaktivity neboli jinak řečeno zpětné působnosti zákonů, rozlišovat její pravou a nepravou podobu. Zásadní rozdíl spočívá v tom, že v případě pravé retroaktivity dochází k situaci, kdy právní předpis působí do minulosti, resp. právní úprava v něm obsažená se vztahuje také na právní skutečnosti, které nastaly před nabytím její účinnosti. V demokratickém právním státě je pravá retroaktivita obecně považována za nepřipustnou, a to z důvodu, že představuje výrazný zásah do právní jistoty a legitimního očekávání. Z hlediska pozitivněprávní úpravy je zákaz pravé retroaktivity vyjádřen zejména v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, přičemž se primárně zaměřuje na oblast trestního práva, ale judikaturou byla jeho působnost vztažena s odkazem na čl. 1 Ústavy České republiky také

na jiné oblasti právní regulace (srov. nález Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01; všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na). Účelem zákazu pravé retroaktivity je především zajistit ochranu minulých právních skutečností a chránit důvěru občanů v právo, což je jedna ze základních náležitostí demokratického právního státu. Výjimky v tomto ohledu tvoří v neprospěch jednotlivce pouze zásadní společenské situace, které za účelem ochrany veřejného zájmu prolomení zákazu pravé retroaktivity připouští, jako jsou například žalobcem uváděné případy norimberských procesů s válečnými zločinci (srov. nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96).

Krajský soud však zdůrazňuje, že je třeba rozlišovat retroaktivitu pravou a retroaktivitu nepravou, která spočívá v tom, že nový právní předpis sice nezakládá právní následky pro minulost, ale právní skutečnosti, resp. práva a povinnosti z nich vzniklých, podřizuje od okamžiku své účinnosti novému právnímu režimu. Tento závěr vyplývá také z doktrinálního výkladu, který nepravou zpětnou účinnost zákonů vymezuje následujícím způsobem: „*Nepravá retroaktivita znamená, že platnost právních skutečností, vznik právních vztahů a jejich právní následky, k nimž došlo před účinností nového zákona, se posoudí podle práva dřívějšího. Pokud však trvá dříve vzniklý právní vztah i nadále, posoudí se ode dne účinnosti nového zákona podle tohoto nového zákona i právní následky dotyčného právního vztahu, vzniklé po účinnosti nového zákona.*“ (viz ŠIMÁČKOVÁ, Kateřina. Retroaktivita z pohledu ústavního práva. Dny veřejného práva, sborník z mezinárodní konference. Brno: Masarykova univerzita, 2007. s. 151 – 167). Nepravá retroaktivita je tak obecně považována za přípustnou. Nutno však dodat, že každá změna právní úpravy a s ní spojené účinky ze své podstaty vyvolávají větší či menší zásah do právní jistoty, což nijak nevylučuje ústavněprávní požadavek, aby se při zohlednění jiných veřejných zájmů vždy jednalo o zásah proporcionální.

V projednávané věci žalobce namítá, že správní orgány měly postupovat v souladu s právní úpravou, která nabyla účinnosti až po zahájení správního řízení, a to také s ohledem na skutečnost, že by to pro něj bylo příznivější. Krajský soud připomíná, že pro případy, kdy přichází v úvahu více možných interpretací, jaká právní úprava se má v dotčených právních případech aplikovat, nachází se v novelizujících zákonech přechodná ustanovení, která řeší otázku časové působnosti, tj. které konkrétní znění zákona je třeba na danou právní problematiku použít.

Pokud tedy žalobce namítá, že správní orgány měly postupovat dle právní úpravy platné a účinné v době jejich rozhodování, tedy dle zákona č. 222/2017 Sb., který v ust. § 170 odst. 2 stanovuje lhůtu k podání odvolání v délce 10 dnů, pak opomíjí nutnost uplatnění systematického výkladu zákona. Krajský soud totiž v souladu s vyjádřením žalované poukazuje na skutečnost, že dané znění zákona obsahuje v přechodných ustanoveních, konkrétně čl. II odst. 1, stanovující, že řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a

povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Zákonodárce tedy jednoznačně stanovil pravidlo, že nelze právní úpravu zavedenou zákonem č. 222/2017 Sb. aplikovat na ta řízení, která byla zahájena před nabytím jeho účinnosti a doposud neskončila, což se nepochybně týká také právní úpravy ohledně délky lhůty k podání odvolání. Jelikož tedy bylo v projednávané věci řízení zahájeno dne 13. 10. 2016, postupovala žalovaná správně, když platnou a účinnou právní úpravu ohledně odvolací lhůty neaplikovala. Legislativní činnost, včetně určení časové působnosti právních předpisů, je v pravomoci zákonodárce, nikoliv správních či soudních orgánů.

Pokud se jedná o usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. II. ÚS 512/05, na které poukazoval žalobce, uvádí, že v případě změny právní úpravy v oblasti procesního práva je třeba obecně její znění uplatňovat ve smyslu nepravé retroaktivity také na řízení, která byla zahájena ještě před nabytím její účinnosti. Jedná se ovšem o pravidlo, které neplatí absolutně, což ostatně Ústavní soud v daném rozhodnutí s odkazem na doktrinální výklad sám zdůraznil, když uvedl, že „[v] případě procesních vztahů platí nové právo i ve věcech před jeho účinností zahájených, ale dosud neskončených (Steiner: *K problematice nepřipustnosti retroaktivity právních norem*, Právník č. 1/94-3,5). Přitom je ovšem též na místě poukázat na skutečnost, že tato zásada může být prolomena, neboť rozhodující jsou vždy konkrétní přechodná ustanovení v nových procesních předpisech, která mohou stanovit, že řízení započatá přede dnem účinnosti nového předpisu se dokončí podle dosavadních předpisů (případně něco obdobného). Nestanoví-li však nic jiného, případně pokud nestanoví vůbec nic, výše uvedená zásada platí.“ Stejným způsobem je poté možno argumentovat ve vztahu k rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1556/2004 (všechna rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR jsou dostupná na www.nsoud.cz), na který Ústavní soud sám odkazoval, neboť rovněž umožňuje uplatnění principu nepravé retroaktivity ve vztahu k procesnímu ustanovení pouze za předpokladu, že není tento postup v přechodných ustanoveních zákona vyloučen.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalovaná postupovala zcela v souladu se zákonem, když odvolání žalobce jako opožděné zamítla, což přezkoumatelným způsobem zdůvodnila.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. února 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně